

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

N:o 12 E. F. ifrån Fru Brigitta Eleonora Gjörwell till Kongl.
Secr. skrivaren, Mr. Johan Jennings, Commissions- Secr. skrivare
i Petersburg, dat. Årslensuddens, den 8 Jul. 1791.

Innehåll:

Förnäs pragmatiska Historien för et helt half år, tillika
Sjofva af et det skönaste Hjerta, såsom hos Hustru och Vän.

Min ömra Vän! Förlåt at jag icke förr än nu besvarar et Brev,
som gifvit mig så mycket Sällhet. Men dörm ej så hårdt, at min
vanliga paresse ut skriva denna gången varit skulden till en
förfummelse, som mit Hjerta sensibelt tidit öfver. Jag bedyrar
heligt, at ingen dag gått förbi, som icke en öm tanka från mig
om gifvit min Vän, och min önskan icke varit at få meddelat
den; men aldeles omöjligt. En hel mängd af omständigheter
har så jämt väckt den andra handen, at jag icke det minsta
varit snäffvare af min tid. Kort efter min Väns afresa sjuknade
Gjörwell så grufveligt illa, at Stallman gaf honom förlorad.
Han flyttades straxt ner i mit Förmak, där vi hade lättare
at sköta honom. Hans sjukdom var så långsam, at först i
slutet af Februaris flyttade han up igen. Genom mycket sorg
och nattvakt sjuknade jag self och straxt denna lilla Britte-
dowise, som väckt mig en så hjertlig hand under alla mina
betymmery, men Gud ske lof! vi blefvo snart friska, och då
åter igen blefvo alla mina Pigor suka; en af dem var i
flera dagar utan hopp, så at här var et riktigt Lazarett.
Hvad jag led och hvad min Själ var i för en activitet och
bedröfvelse, är lätt at döma för den som har et så ömt Hjerta
self. Men nog med denna ohjertliga mälning, för at lämna
num at en så mycket gladare. Denna Puffa är nu en gifver
Fru, boendes i Norrköping; hon har väl gjort det lyckligaste
Parti man någonsin kunnat önska. Hennes Man är en
Grosshandlare dindahl, enda Barnet af gamla rika
Grosshandlaren dindahl i Norrköping. Jag vet ej om han har
den

Gjörwelliana
Collectio

den äran at vara känd. Han är rätt blygg, med det bästa hjerta i
verlden. Utan at vara väcker är han behaglig, och vinner ju mera
man ser honom. Han har rest mycket och läst så ansefningligt, at där
gjönväll första gången presenterade honom för mig, var det under
namn af en svåra Ländskam. Han har mycken glädteighet i sit
humour, håller af sin lilla hustru jusqu'à l'adoration, och på
köpet har han några Tunnor Guld. Gustava, som känner sin lycka
och håller mycket af honom tillbaka, beflisar sig säkert at
gjöra hans befnad fall och lyckelig. Deras Boning är midt emot
den beskedliga didén, som är synnerlig Vän af både Far och Son;
och om jag ej mycket bedrager mig, får jag äfven tilräkna hans
Vänskap emot oss, at hafva beredt detta lyckliga Giftermål.
Nu kan min bästa Vän döma, huru jag varit oöpprad, ifrån
morgon til kväll, hela denna lönga tiden, som framfarit, sedan vi
sågo hvarandra. Stundom rätt svåra, stundom också rätt glada
förhinder; men alla af den beskaffenhet, at min Svilda om natten
oftast varit mig betagen. At i sådan hast skatta så mycket tidiga,
for at mista ut en slicka, at med någorlunda anständighet kunna
visa sig ibland de brillante Norköpingssdamerne, så mycken Sörn,
så många Vänner, til höger och vänster, en Tassman som bodt i huset,
som man litet skal fjäsa med, och sedan et Dröllopp, och sedan,
det som värre var än allt samans en Skilsmässa, som kostat så
många tinar på alla händer. Så försäkrar jag, at mit hjerta ofta
suckat efter något lugn; men ännu förjäfves. Min far är kommen til
Staden så illa sjuk, at alla ögonblick vänta vi den ledsama tidningen
om hans Död. Wan at tilförrne vara sjuk får han i hast en inuivable
Nattensot. Han är stilla och mjöd; men min fräckars hor! — hvad jag henne
innerligen beklagar! Huru ödet varit hårdt emot henne! — men hvad hon
af Gud fått styrka at bära at ting, är oräddigt.

Förlåt, at jag aldeles utbrötlar med mina Besvärligheter. Min öma
Väns önsketna godhet och Vänskap för mig tycket ursäktat mig och
vilja fråga: huru är det med den lilla besedliga, den af sin mor så mycket
öfskade trike-douise? är hennes öde ej decideradt? Jo, min bästa Vän,
hon bli icke mindre lyckelig än hennes Syfter. Det är at den första vi
så gjöra detta öma förbunden. Unge Sammisfarern Almqvist har i
dessa dagar begärt henne: det har länge varit en öm Vänskap den
emellan, och mit hjerta har ifrån första stunden, jag lärde känna
honom, önskat denna förbindelse. Han är Carl's intime Vän — mycket
reglerad — älskad af sine förmän, af alla som känna honom.

tyd' at i sin Lyckväg gjöra Lycka; itte rik, men så förmögen, at deras
Kludhållning med all anständighet kan underhållas. Kan någon Her i
verlden vara lyckligare än jag, at ha min lilla Doite-Louise så nära
omkring mig, min Balles, min Almqvist, alla så goda Vänner, så
lyckliga, så värda at vara det - at veta min lilla Stafva, stum
frånvarande, äfven lycklig och ingen ting fattad. At se Gjerweh är
charmant - glädjen lyser ur hans ögon - han bär alla fina betygmeter
med glädighet - man läser den lycklige Tidnings uppläs i hela hans väfande;
han är 10 år yngre; och går til Staden som en ung Gosse. Men som ingen
Lycka kan vara fullkomlig här i verlden, så fattad mig den föste af mina
Vänner. Kom då hit, sit i min Soffa, dela med mig sådana nöjen, sådana
samtal, sådant Fortsände, som jag ägt och som aldrig förfinna ur mit
minne; och utom hvilket mit Hjerta aldrig känner sig rätt fölt.

Norringen har varit länge i Stockholm utan at jag fått vå om honom;
han har varit ofta här utan at vi fått talad vid. Under Gjerweh's Spukdom
var det omöjligt, och under Lindahls Fieri, voro både han och jag generade.
ofta var jag också borta, då han sökte mig. Denna olycka hände mig, då
han skulle taga affled: jag fann et kort, då jag kom hem, blef frapperad
at finna sådant från honom, och andra dagen fuder mig at han var rest.
men hvilken Sorg! Skulle får jag i min lefnad aldrig se honom mer. -
unga Silfverhjelm är kommen hit tillbaka, bara för kort tid, säger han,
i anseende til sit giftermål, som är engageradt i England. Han är en
verkelig Gåta: han för en train som en rik man, alltid åkandes i en
Engelsk Vagn, med 2 Cavalierer til Drängar, som äro så väl klädda som
möjligt är. Han gör depensar som en Kone, utan at man begriper hvad
ifrån han tar sina mögen. Swedenborgianismen är aldeles öfvergifven
af honom: han är ändå underlig, får mager och blek ut; gör mig ofta
den äran, at komma hit. Jag har gifvit honom et namn, som jag tycket
passa honom, i anledning af en Drott som han lunt mig: le beau Damoiselle
sänd nom, som refer verlden omkring för at skapa sig et. Lilla Cateau
bor i Hjetfva Sanaans dand utan at ändå vara fullkomligt lycklig.
Hans Källa eller snarare Spuklighet är det till Skulden. För et par dagar
sedan var han hos mig: vi talade måst om min vän och vår förlust
at icks hafva honom hos oss. Min Vänskap öktes för honom i samma
man som hans behof var stort at äga ~~min~~ ^{sin} Vänskap. Unga
dumnerhjelm har i dessa dagar rest för at gifva sig och för altid
stablara sig i sin hemort. Hans affledtagande var ömt och örrande.
Han är bara kånfla, och saagtat lilla Stafva var borta, tilbragte han
sina sista dagar i vårt Sällskap. Vi följde honom til vägd. Lilla
Martin kände Doite-Louise och mig i sin vagn ända til Wårby. Den
lilla tycka dumnerhjelm åkte i sin Drott Vagn: hans tunga figer
var aldeles deplacérad i vårt Sällskap, hvarjst glädje och Sensibilité
voro

voro rådande. Ni äto middag och drucko af det friska Vatnet: det var icke af Glomflans flod, utan af föreviga vår Vänfkap. Han har sedan skrifvit mig et Brev, rörande sin Besök och et Besök han gjort hos Lilla Stava. Jag tager mig den friheten at skricka det: hans sätt at skriva är ibland de intressantaste jag känner.

Daron Albedijph har varit i Stockholm och äfven besökt min ringa Pooring. Ni talade mycket om min Vän. Han fände mig sjelf på det Föret, då han frågade: om ingen Nyhet hade varit? Han fände sig icke läsa någons Brev med större behag än de, som komma från min Vän: hela hans Caracters är målad däri, fände han. Jag har alltid hållit af Daron Albedijph; men nu är det litet för mycket. Han skal gifta sig, säger man, med Fruken Wrangel, som är vacker och älskbar, men utan Röringar. Gud låte honom bli lycklig! Alla menniskor gifta sig nu; men det får min bästa Vän icke göra medan han är i Nyföland: ty då få vi honom aldrig hit — och det är det enda jag längtar efter. Inmedertid låt mig veta huru han mår, en detalj huru min Vän lefver och var sig: det intresserar mig öfver al ting.

Han jag tillförene behöft ursäktat at jag ej skrifvit, så behöfver jag nu visst gjöra det för detta Brevs vidlöfthet — des ofamman, hängande — illa stäpandes och skufvighet; men jag är utom al vana at skriva. Min öma Vän, förlåt! Låt sin Vänfkap ursäktat et Hjerta, som vil flöda öfver sedan det på så lång tid varit i tvång, at hvarken munteligen eller skrifveligen få tala till den Vän, för hvilken intil min död mit Hjerta lyfter den fullkomligaste och upprigtigaste Vänfkap. Skänk mig någon gång en öm åtanka, och säg mig när vi få råkas. Utsamans må väl och be om sin Compliment, och jag framhänder at med den fullkomligaste Estime och Slögagtning vara

en tilgifven Vän,

D. P. Gornwell

När jag hedras med Svar, var då god och låt Linnestielms
Brev följa tillbaka.